

Duurzaam

Laatst was ik op een netwerkbijeenkomst van Vrouwen op de Kaart met het thema: hoe pitch je jezelf? Zo'n 20 vrouwen leerden van een pro dat niet alleen de vragen 'wat doe je' en 'hoe doe je dat' centraal staan, maar dat je vooral stil moet staan bij de vraag 'waarom doe je de dingen die je doet'. Tja, dat is zo'n gewetensvraag. Waarom doe je het werk dat je doet? Wat drijft je, waar krijg je energie van? Voor mij stond als een paal boven water dat mijn drijfveer 'duurzaamheid' is. Niet voor niets ben ik milieukunde gaan studeren. Maar bij het oefenen van de pitch riep ineens iemand dat het een containerbegrip was, dat er een geitenwollensokken imago aan kleefde. O jee, dacht ik toen, met geitenwollensokken wil ik toch niet worden geassocieerd, want ik ben toch immers een zakelijke vrouw op hakken!

Ik stel mezelf de vraag: wat is duurzaamheid voor mij? Duurzaamheid. Duurzaam. Als ik die woorden een aantal keer over mijn tong laat rollen, proef ik een verschil. Duurzaamheid klinkt stellig, klinkt als een blok. Net als 'waarheid' en 'redelijkheid'. Duurzaam, daarentegen, klinkt beter. De woorden 'duur' en 'samen' kun je er in horen. Het klinkt meer omarmend. Voor mij heeft duurzaam alles te maken met een langere termijn perspectief, met het vermogen daar rekening mee te houden en ons handelen af te kunnen stemmen op de draag- en herstellkracht van Moeder Aarde. Begrijpen dat in onze natuurlijke omgeving alles met alles verbonden is. Weten dat alles wat wij doen impact heeft op dat natuurlijk systeem. Is het niet nu, dan wel later en is het niet hier dan wel daar. Want laten we niet verbaasd zijn dat de grote grondwateronttrekking door -laten we zeggen- een bierbrouwerij kan leiden tot verdroging in een natuurgebied, waar we vervolgens maatregelen moeten treffen om die effecten teniet te doen. Dat kost geld. Dat kan een keuze zijn, maar laat het een keuze zijn en ons niet overkomen.

Duurzaam handelen is ook zakelijk handelen. De voorbeelden zijn legio waaruit blijkt dat ons handelen ongewenste -en kostbare- gevolgen heeft, omdat we niet goed hebben begrepen hoe het natuurlijk systeem werkt. Op een symposium hoorde ik een verhaal van een gemeenteambtenaar wat mij erg raakte. Het geval was dat er een woonwijk, natuur en een waterpartij gerealiseerd gingen worden. De landschapsarchitect tekende een plan. De inrichting van het gebied paste prachtig in het cultuurhistorisch verkavelingspatroon van het gebied. Helaas, voordat het project goed en wel van start ging, zakte één van de grote graafmachines tot aan de cabine (!) in de bodem weg. Dit leidde tot bestuurlijke commotie. Er moest onderzoek worden gedaan naar de bodemgesteldheid. Maar de gemeenteambtenaar legde eerst de bodemkaart onder de plantekening en zag al snel dat juist de woningen gepland werden in een gebied met een flink veenpakket en het water en natuur op de meer zandige bodems. Het probleem zou al een stuk kleiner worden als deze situering omgedraaid zou worden. Het zou ook schelen in de kosten, maar de landschapsarchitect moest wel zijn idee van verkaveling loslaten.

Natuurlijk stel ik deze casus wat eenvoudig voor. Ging het hier om niet begrijpen? Of om niet weten? Misschien beiden.

N
e
t
w
e
r
k

V
r
o
u
w
e
n
o
p
d
e
k
a
a
r
t

Misschien is een landschapsarchitect niet zo bezig met de ondergrond, maar loopt die warm voor wat er bovengronds voor mooie zaken te maken zijn. Feit is wel dat in deze casus bleek dat informatie een sleutelbegrip is. Er is al zoveel informatie beschikbaar, misschien nog niet gedetailleerd genoeg, maar genoeg om te weten wat verder onderzoek nodig heeft. Om duurzaam met onze omgeving om te kunnen gaan, is informatievoorziening noodzakelijk. Dat is mijn idee.

En daar is mijn brug naar geo-informatie. Jarenlang ben ik als adviseur op het gebied van bodem- en ondergrondbeleid actief. Wat mij verbaasde is dat in die branche informatiebeheer en -voorziening niet iets is wat iedereen cruciaal vindt. Men loopt er niet voor warm. Ik wel en een jaar of vier geleden ben ik daarom ook projecten gaan doen in de geo-informatie. De brug overgestoken.

Het begrip duurzaam neem ik graag mee, immers dat is wat mij drijft. En ik hoor de term steeds regelmatig: een duurzame informatievoorziening, een duurzaam digitaal stelsel. Technisch en beheersmatig toekomstbestendig ingericht, maar functioneert het als systeem? Gebruikers willen voor hun toepassing inpluggen op die voorzieningen. Vertrouwen hebben in de continuïteit op wat wordt aangeboden. Dat scheelt tijd en geld en levert kwaliteit op, want er wordt gewerkt met de actuele gegevens. Maar als die zekerheid er niet is, gaan ze data downloaden en worden gebruikers ook databeheerders. Met tig keer beheerkosten. Zoals vroeger, toen we water uit de dorpsput haalden en we elk onze eigen voorraad aanlegden. Nu zijn we aangesloten op de waterleiding en denken we daar verder niet meer over na als we de kraan opendraaien: er komt water uit.

Op naar een duurzame geo-informatieinfrastructuur! Dat kan alleen als we weten hoe de gegevens stromen. Gebruikers van de data zijn een onlosmakelijke schakel in die infrastructuur. Maar weten we goed genoeg wat hun werkprocessen zijn en wat zij nodig hebben? Waar zij warm voor lopen? Daar komen we alleen achter door in gesprek te gaan en dat is eng, want we begrijpen hun wereld en taal misschien niet zo goed. Toch geloof ik echt, dat als we de informatievoorziening duurzaam willen maken, we dit samen moeten oppakken. En zo kom ik toch nog bij mijn pitch.

Sytske Postma

s.postma@nieuwendenkers.nl

Sytske Postma

